

digheder, der have det Hverv i paa-kommende Tilfælde at iværksætte og udføre Loven;

- 2) at selve Foranstaltningerne indrettes med stadigt Hensyn til, at de volde saa lidt Afbræk, Ulempe og Beføstning som muligt for Befolkningen; og
- 3) at Omkostningerne, da Loven jo — hvad der ogsaa fremgaar af Anmærkningerne til samme — i det Væsentlige er bygget paa den Grundsætning, at den omfatter et almindeligt Stats- eller Samfunds-Anliggende, ogsaa for den største Del bør komme til at paa-hvile Statskassen, og kun for en mindre Del Kommunerne, tilmed da disses Skatter og Afgifter almindeligt erkjendes for at være af en meget betydelig, for ikke at sige betænkelig, Størrelse og Stigning i Sammenligning med de direkte Statskatter.

Der har af flere af Udvalgets Medlemmer været reist det Spørgsmaal, om der ikke maatte være Grund til kun at lade denne Lov faae Anvendelse paa de i § 2, 1ste Stykke, nævnte farlige Sygdomme, og saaledes udflyde de i Paragrafens 2det Stykke nævnte smitsomme Sygdomme, idet det er bleven fremhævet, at Omkostningerne let vilde kunne blive uforholdsmæssig store. Ved nærmere Overveelse er man imidlertid kommet til det Resultat, ikke at foreslaa Forandringer i Lovudkastets Bestemmelser i saa Henseende, da det meget ofte hændes, at Tyfus, Difteritis, Skarlagensfeber og andre Sygdomme antage en saa ondartet Karakter og vinde en saa stor Udbredelse, at det vil være nødvendigt og ønskeligt at bringe ekstraordinære Foranstaltninger i Anvendelse for at bekæmpe Sygdommen og forebygge, at den udbreder sig over større Distrikter. Men for at Omkostningerne ikke skulle blive større end høist nødvendigt, har Flertallet foreslaaet en Ændring til § 4, som gaar ud paa, at det kun er under særegne Forhold, naar den epidemiske Sygdom er af meget alvorlig Bestaendighed, at isolerede Lokaler kunne forlanges tilveiebragte eventuelt ved Expropriation. Ligeledes har man foreslaaet, at Myndigheden til at tage Beslut-

ning om Tilveiebringelsen af saadanne Lokaler lægges i Oversundhedskommissionens Haand.

Med de ovenfor fremsatte Grundsætninger for Die, har Flertallet fundet sig ledet og kaldet til gennemgaaende at foreslaa tilsvarende Ændringer. Disse gaa derfor ud paa ved en lille indstødt Tilføielse af Ordene „efter nærværende Lov“ (i § 1) at gjøre det aldeles klart og uomstrideligt, at der kun er Tale om overordentlige Sundhedskommissioner, hvis Myndighedsomraade ikke rækker ud over de Foranstaltninger, der ifølge den foreliggende Lov paa-hvdes, i Modsetning til de ordinære Sundhedskommissioner, der i Henhold til den bestaaende Lovgivning ikke kunne tilveiebringes eller bibeholdes uden en ved frivillig Overenskomst mellem Justitsministeren og Kommunerne oprettet Vedtægt, og som have en stadig Varighed og Virksomhed, saa længe indtil de udtrykkeligt ere affassede. Dernæst gaa de foreslaaede Ændringer ud paa, at den kommunalt valgte Bestanddel af Myndighedernes Repræsentation forstærkes, saaledes, at Tallet 1 ombyttes med Tallet 3 i de overordentlige Sundhedskommissioner (§ 1). Derved tilsigtes en større Betryggelse for, at de økonomiske Hensyn og Befolkningens Tarv i det Hele vil blive iagttaget ved Siden af den retskyndige og lægevidenskabelige Fagkundskab og Indsigt. Vel har Landsstinget i sin Tid ved Behandlingen af Lovforslaget taget visse økonomiske Hensyn, idet det har udstemt et Affnit i Regjeringens oprindelige Lovforslag, der paahød en tvungen Opførelse af Epidemihuse i Kommunerne for disses Regning. Men desuagtet har Flertallet foreslaaet nogle yderligere Ændringer i Retning af økonomiske Tillem্পninger for visse Dele af Befolkningen, hvor saadant formenes at kunne forenes med Lovens Opgave og Diemed i det Hele. Den mest indgribende Ændring, der foreslaas, er den, at Forholdstallet for Omkostningernes Fordeling og Udbredelse af den ovenfor anførte Grund forandres fra $\frac{1}{2}$ imod $\frac{1}{2}$ til $\frac{3}{4}$ imod $\frac{1}{4}$ henholdsvis for Staten og Kommunerne (§ 22). Endvidere er der til denne Paragraf foreslaaet en Ændring om en Fordeling af